

ofte en uklar Formodning om, at Maden kommer paa Bordet omtrent af sig selv, og at naar den er spist, saa er der ikke noget videre Arbejde at udføre bagefter. Nu véd i alt Fald en Snes Sorø-Drenge, at der er et Par temmelig lange Kapiller, som hedder Opvask og Rengøring efter et Maaltid.

Saa begejstret var en af Drengene over sin nyhvervede Viden, at han en Dag undslog sig ved at gaa ud sammen med sin Familie — for at overraske dem med nybagte Pandekager, da den kom hjem!

Naturligvis kan det aldrig skade en Mand at have et elementært Begreb om Madlavning, og det kan ofte gavne ham. Tænk paa Spejdere, paa Sportsfolk, paa Masser af unge Mænd, der bor alene paa en Hybel — vilde de ikke tit ønske, de havde lidt Begreb om at lave Mad? Spejderne lærer det jo nu efterhaanden. Og tænk paa de Tilfælde, som man netop i den sidste Tid saa hyppigt har set: Der er Sygdom i Huset, ingen Kvinder i Stand til at gøre det huslige Arbejde. Er det saa ikke rart for Mændene og Drengene, om de ikke blot kan klare sig selv men endog kan give de syge en Haandsrækning og koge dem en Kop Havresuppe? — Mange havde sikkert ønsket, at de havde lært det. En tvungen Undervisning i Madlavning for alle

Drenge er imidlertid et stort Skridt at tage. Et saa sagkyndigt Menneske som Fru Magdalene Lauritzen paa Ankerhus — der dog skulde synes nær til at være Tilhænger af Tanken — hævder meget bestemt, at en saadan Undervisning absolut maa være frivillig. Hvis de Lærerinder, som underviser i Husgerning og Madlavning, i deres Fritid vil samle frivillige Drengehold og lære dem op, saa er det saare godt. Men det vilde være forkert at gøre Faget obligatorisk. —

Drengene har udvist saa stor Iver ved det her omtalte Forsøg, at de næsten gør Pigerne tilskamme. Det vilde være Synd at paastaa, at Husgerning er unge Pigers Længsers Maal nu om Stunder. Og er det endelig faldet i deres Lod at være huslige, saa gaar de fleste og drømmer om at staa bag en Disk eller sidde paa et Kontor eller være ansat i en Fabrik. De vil absolut ud af deres rolige, sunde Tilværelse, ofte ind i mere Slid og Jag; først for sent erkender mange af dem, at de gjorde et daarligt Bytte. Men maaske kan dette, at Drengene lærer at værdsætte husligt Arbejde, blive hvad man kalder „den nærmeste Omvej“ til, at Kvindeskønnet igen faar mere Interesse for og Lyst til Husgerning.

M-i.

Thora Esche.

70 Aar.

Dne 27. Maj kunde Thora Esche, en af Danmarks ædle Kvinder, fejre sin 70 Aars Fødselsdag.

Faa har saa rig en Arbejdsdag at se tilbage paa som Thora Esche, og faa vil paa deres 70-aarige Fødselsdag have modtaget Hilsener og Kærlighedsbeviser fra saa mange og saa forskellige Samfundslag, som dem, der strømmede ind til denne gamle Forløber i Samfundets Tjeneste.

Hun opsøgte ulykkelige Kvinder

hvor hun kunde, talrige bragte hun, saa vidt hendes Kræfter rakte, frem til menneskeverdige Levekaar.

Thora Esche tæller „sine Børn“ i Tusinde-Tal; hver af disse Kvinder, unge og gamle, har hun givet af sit rige Hjertes Overflod, lykkelig, naar hendes Planer lykkedes, sorgende, naar de ikke lykkedes, men aldrig tabende Modet.

Thora Esches Navn er kendt langt ud over Danmarks Grænse — hendes Redningsarbejde blev banebrydende ogsaa i andre Lande — og udefra er Beviserne i disse Dage strømmet ind til hende paa, at hun mindes med Tak og Beundring.

Saa lad denne forsinkede Hilsen fra „Kvinden og Samfundet“ blande sig i det store Kor — Gud give Thora Esche en smuk Livsaften!

Den moderne Kvindes Dobbeltstilling.

Husmoderforeningen har holdt sit første Landsmøde, hvis Formaal var 1) at opmuntre Delegerede fra Provinsen til at danne en Husmoderforening hver i sin By og 2) at danne en Samslutning mellem de nyoprettede og de bestaaende Husmoderforeninger under Navnet „de danske Husmoderforeninger“. Om alle Foreningerne vil blive dannet afhænger jo ikke al-

ne af vedkommende Delegeredes Energi og Interesse, men ogsaa af lokale Forhold. Samslutningen blev vedtaget, det maa dog anføres, at Husoldningsforeningerne og „Hjemmets Værn“ ønskede at holde sig uden for Samslutningen.

Ved Mødet blev holdt forskellige Foredrag; blandt disse skal omtales Professor Edvard Lehmanns Foredrag „den moderne Kvindes Dobbeltstilling“ og den efterfølgende Diskussion, som vi havde Lejlighed til at overvære.

Professoren udtalte at de gamle Tider, da Kvinden kun elskede Manden, var forbi, nu havde hun kun 4 Elsker, nemlig 1) Selvstændighed, 2) Arbejde, 3) Stemmeret og 4) Ligeløn.

Professoren var glad over, at Kvinderne havde faaet Stemmeret, det betød ikke meget, om der afgaves en eller to Stemmer for et Parti fra hver Husstand (!) og jo mere almindelig Stemmeretten blev, des mere iøjnefaldende blev dens Irrationalisme.

Ligelønsprincippet, som Kvinderne ogsaa har kæmpet for at naa, er hævdet i Versaillesfredens Detailbestemmelser, Grunden dertil er, paastod Professoren, at man derigennem ønsker, at blive Kvinderne kvit i de Stillinger, som de under Mændenes Fraværelse har erobret; — inden lang Tid, spaaede han, vil Kvinderne komme og bede om at faa det halve i Løn (!)

Husindustriens Afskaffelse, Storingens Udvikling og Byernes Vækst